

KAPASZKODVA A HASFÁJÁSBA

a régi házunkban sosem féltem éjjelente létrát állítani az erkélyre,
– ez az erkély kötötte össze a bátyám szobáját az enyémmel –
ha esetleg a hold menekülőre fogná onnan a sötétből,
onnan a csillagok fullasztó tömegéből,
hogyan legyen min lemásznia
a szabadba, és legyen
honnán leugrania
a kertbe.

és onnan nem vettem észre az utcán sompolygó pestist,
– pedig ott volt –
vak voltam követni a sánta, vörös kutyák botladozó lépteit,
– pedig ott haladtak el –
a fülem érzéketlen volt az elhaló ciripelés befogadására.

a régi házunkban idegen voltam az elengedés gondolatának,
a lépcsőkorlát rácsai között nem tudott megrágni a hajnalfaló,
a ködös délutánokat majszoló feledés, ott el tudtam
ücsörögni, folyton várva az ismétlődő ünnepek
semmijét, azt a szelíd bágyadtságot
az asztalnál, a kanalak csillanását
a leoltott lámpa
alatt.

EGYETLEN MOZDULATLAN HINTA LÁTVÁNYA

ahogy látom magam –

átkelni a járdákon,
vagy olykor villát szűrni egy szelet húsba,
nyújtózkodni a kínai éttermek teraszán;

úgy látlak –

integetni az induló villamosról,
meglazítani a melltartód pántját,
felszaladni az egyetem lépcsőjén
szürke csizmában;

elveszítem a hitem a közelgő
holnapokban.

érezem és látom,

a céltalan lakótelepi séták alatt

már nem hozhat nyugalmat
egyetlen mozdulatlan hinta
látványa sem.